

Verstrikt

A.G. Howard bij Boekerij:

Versplinterd

Verstoord

Verstrikt

A.G. Howard

Verstrikt

Je kunt niet ontsnappen aan Wonderland

Vertaald door Maren Mostert

ISBN 978-90-492-0423-5

ISBN 978-94-023-2694-9 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Ensnared*

Vertaling: Maren Mostert

Omslagbeeld en -ontwerp: © Von Brooklyn Design, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2015 A.G. Howard

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

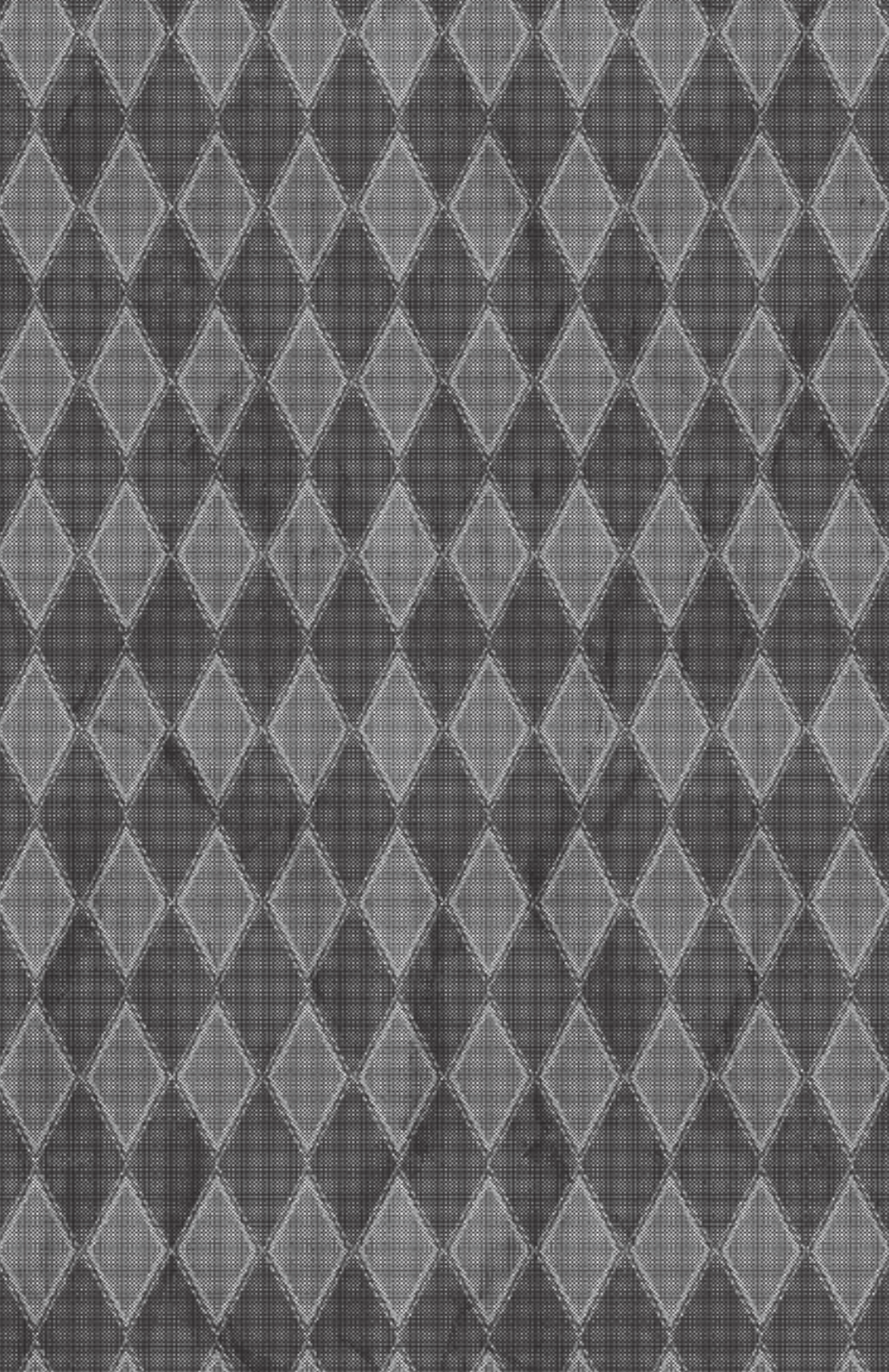
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

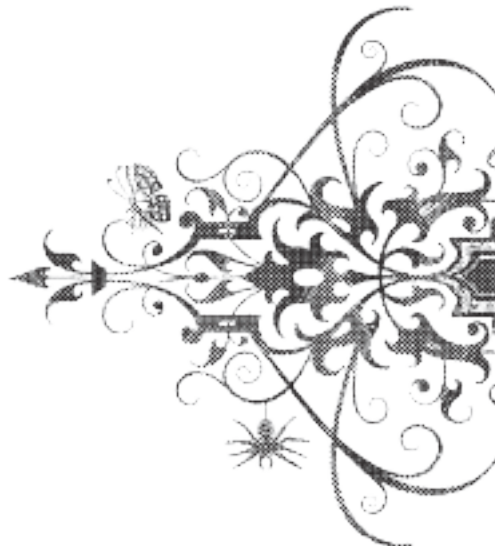
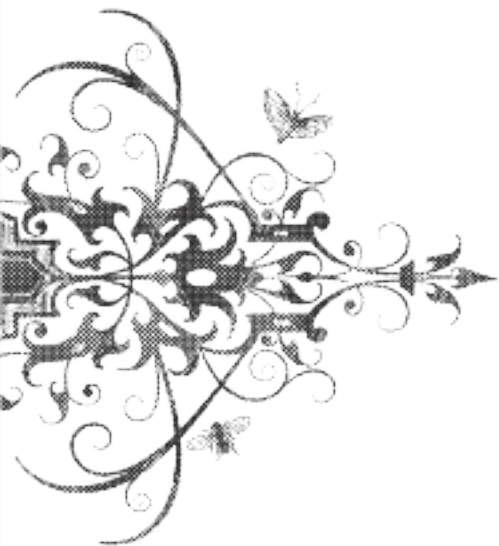
All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn moeder:

*Ik mis je. Bedankt dat je me de moed hebt gegeven om hoog
te vliegen en mijn dromen na te jagen.
Je bent altijd een grote steun voor me geweest.*

DE MYSTIEKE BAND VAN HET GEHEUGEN

*Het is een belabberd soort geheugen dat
alleen achterstevoren werkt*

—Lewis Carroll, *Achter de Spiegel, en wat Alice daar aantrof*

Ooit dacht ik dat je herinneringen beter achter je kon laten... als bevroren stukjes tijd waar je aan terug kon denken om de emotionele waarde ervan, maar meer om er een goed gevoel van te krijgen dan als iets noodzakelijks. Dat was voordat ik me realiseerde dat herinneringen de sleutel konden zijn om vooruit te komen in het leven, om het lot en de toekomst van iedereen van wie je houdt en koestert in de wereld te herstellen.

Ik sta buiten de glanzende rode deur van een privékamer in de geheugentrein. Op het vervangbare naamplaatje dat in de metalen houder is geplaatst staat THOMAS GARDNER gegraveerd.

‘Een onnodige formaliteit, aangezien hij hier zelf is,’ zei de conducteur – een tapijttor, ongeveer zo groot als ik – toen ik hem voor het eerst naar het naamplaatje vroeg. Ik wierp hem een boze blik toe en drong erop aan dat hij zou doen wat ik van hem vroeg.

Nu, terwijl ik mijn voorhoofd hard tegen het koper druk en het metaal mijn huid laat afkoelen, overdenk ik de naam van mijn vader, dat die meer betekent dan ik me ooit had kunnen voorstellen... dat hij zélf zoveel meer is dan ik ooit had kunnen dromen.

Toen we aankwamen, volgde ik hem bijna de kamer in. Hij was zo rillerig en moe, al voordat we in Londen waren geland.

Wie zou dat niet zijn? Gekrompen tot de grootte van een insect, vliegend over de zee op de rug van een monarchvlinder. Ik kan de zilte lucht nog proeven. Bij zonsopgang, toen mijn vader begon te accepteren dat we werkelijk op de rug van vlinders zaten, glipten we door een gat in de fundering van een gigantische ijzeren brug en landden we naast een verroeste speelgoedtrein in een ondergrondse tunnel. Bij het idee dat we klein genoeg waren om in de speelgoedtrein te stappen zette mijn vader zulke grote ogen op dat ik dacht dat ze uit hun kassen zouden ploppen.

Ik heb de neiging om hem te beschermen, maar hij is helemaal niet zwak. Ik zal hem dus niet behandelen alsof dat wel zo is. Niet meer.

Hij was negen, maar twee jaar ouder dan Alice, toen hij naar Wonderland ging en gevangen werd genomen door een spinachtige grafbewaarder, maar op de een of andere manier wist hij het te overleven. Die herinnering kan hij beter in zijn eentje onder ogen zien. Anders zou hij mij misschien proberen te beschermen. En ik heb net zomin bescherming nodig als hij.

Het kostte me mijn gezond verstand, ik verloor het om mijn eigen perspectief te verkrijgen. Als dat voor mijn vader ook zo is, dan is het niet anders.

Mijn vingertop trilt als ik de letters volg: T-H-O-M-A-S. Mijn vader zal vandaag zijn echte naam ontdekken, niet de naam die mijn moeder hem

heeft gegeven. Alle onthullingen, alle gruweldaden die hij als kind heeft meegemaakt zullen ons naar Overalelders leiden – het Spiegelland waarheen de afgewezen wezens van Wonderland worden verbannen. Een ijzeren koepel bedekt die wereld en houdt iedereen daar gevangen, het vervormt hun magie op de een of andere manier, als ze die daarbinnen gebruiken. Bij de twee poorten van Overalelders houden Rode en Witte ridders de wacht.

Mijn eigen twee ridders, Jeb en Morpheus, zitten daar ook vast. Er is een maand verstreken sinds ze werden opgeslokt. Ik wil graag geloven dat ze nog leven.

Ik moet wel.

En dan is er nog mijn moeder, gestrand in een afbrokkelend Wonderland, gijzelaar van hetzelfde wrokkige spinnenwezen dat mijn vader ooit in haar webben gevangenhield. Het konijnenhol, de poort naar het nederlingenrijk, is door mijn toedoen verwoest. Nu is Overalelders de enige weg naar binnen.

We zijn op een reddingsmissie en mijn vaders geheugen is de sleutel tot alles.

Ik sleep mijn modderige voeten over de rood-zwart betegelde vloer, op weg naar de voorkant van de personencoupé. Mijn spieren doen pijn van de lange reis van een dag en een nacht op de rug van een monarchvlinder. Het zou veel langer hebben geduurd als we niet in een storm terecht waren gekomen en hoog de lucht in waren getild, waardoor we honderden kilometers in slechts enkele minuten aflegden – een krankzinnige rit die mijn vader en ik niet snel zullen vergeten.

Mijn haar valt in een wilde warboel van platinablond over mijn schouders, slap van de regen. De warrige lokken komen overeen met hoe ik me vanbinnen voel: verward en uitgeput. De nederlinghelft van mijn hart wil niets liever dan zich bevrijden van de menselijke emoties waarin het verstrikt zit. Maar ik kan niet rusten voordat ik mijn dierbaren heb gevonden en alles in Wonderland heb rechtgezet.

En zelfs dan weet ik dat niemand van ons ooit nog dezelfde zal zijn.

Een stuk of zes vreemde wezens zitten op de witte stoelen van vinyl. Ze wachten niet op een herbeleving van verloren herinneringen. Ze zijn hier omdat ze ook gestrand zijn. Omdat het konijnenhol is verdwenen, hebben ze geen weg meer terug naar Wonderland, hun thuis.

Een van de wezens is een bleke kegelvormige mensling met een schedel die zo nu en dan opspringt zodat ze kan ruziën met een kleinere versie van zichzelf. Vervolgens opent de schedel van de kleinere versie zich om een nóg kleinere variant te laten verschijnen. De kleinste is een mannetje met een grote neus. Hij slaat zijn vrouwelijke tegenhangers met een piepkleine deegroller voordat hij zich weer verstoppt. Het is alsof je naar een nachtmerrieachtige matroesjka versie van Jan Klaasen en Katrijn kijkt, een klassiek poppenspel dat ik tijdens de dramalessen op school moest bestuderen.

Twee andere passagiers zijn aardmannetjes en ik vraag me af of ze deel uitmaakten van de groep die ik vorig jaar op de begraafplaats van Wonderland heb ontmoet. Ze zien er anders uit zonder hun mijnwerkersmutsen: kale geschubde hoofden met plukjes zilverkleurig haar. Een plastic zakje rammelt tussen hen in terwijl ze om de beurt pinda's naar het wezen met het kegelhoofd gooien, wat tot nog meer gekibbel leidt.

De lange staarten van de aardmannetjes zwiepen en op hun gezicht, dat een gekke combinatie is van een spin en een aap, verschijnt een bedachtzame uitdrukking als ik hun zilverkleurige blikken ontmoet. Ze hebben geen pupillen of irissen en hun oogleden knippen verticaal, als theatergordijnen.

Ze fluisteren met elkaar en ik hou een hand over mijn neus tegen de stank van rottend vlees, die als zilverkleurig slijm uit hun huid sijpelt.

‘Alice, sprankelende kletskous,’ zegt een van hen met een hese stem als ik binnen gehoorsafstand kom. ‘Niet verdwadalai ezedai keer?’ Het dialect is een eigenaardige mengelmoes van potjeslatijn en klinkklare onzin. Hij wil weten of ik deze keer verdwaald ben.

‘Niet Alice, domkopse,’ sist de ander voordat ik kan antwoorden. ‘En alleen denkers verdwadalai hier. Denkers en voortekenzeggers.’

Ik loop verder door het gangpad, te veel in beslag genomen door mijn problemen om me met hen bezig te houden. De tapijttorconducteur krabbelt iets in een notitieboekje terwijl hij een praatje maakt met de laatste drie passagiers. Deze zijn rond en pluizig, met ogen die vastzitten aan hoge harige stelen die meer op konijnenoren lijken dan op oogkassen. Ze kijken me na als ik voorbijloop, hun pupillen verwijden zich telkens als ze met hun oren draaien.

De dikste niest als antwoord op een vraag die de conducteur stelt, en een wolk vuil waait op uit zijn vacht.

‘Verdomde stofmuizen,’ brult de tor, en hij trekt een kruimeldief uit een holster aan zijn middel, waarmee hij de viezigheid uit zijn met tapijt bedekte huid zuigt.

Ik ga in een lege rij voor in de coupé zitten en kijk uit het raam terwijl ik op de conducteur wacht. Hij zou iets controleren – verloren herinneringen die ik moet zien. Ze zijn niet van mij. Ik ga de gemiste momenten van iemand anders stiekem napluizen.

Mijn moeder voelde zich schuldig omdat ze achter zijn rug om de verloren herinneringen van mijn vader had bekeken. Haar kennis maakt me terughoudend. Maar degene wiens geest ik zal binnendringen verdient mijn respect niet. Ze is gemeen en wraakzuchtig. Ze had bijna mijn lichaam gestolen en is erin geslaagd mijn leven en de meeste landschappen van Wonderland te ruïneren.

Morpheus zegt altijd dat iedereen een zwakke plek heeft. Als hij hier was, zou hij me vertellen dat ik die van haar moet vinden, zodat ik haar te gronde kan richten als ik het weer tegen haar moet opnemen.

Dat is precies wat ik van plan ben.

De kruimeldief van de tapijttor jammert, het dempt het geruzie, genies en het geproest om me heen. Ik leun achterover en kijk omhoog naar de kroonluchters van vuurvliegjes – elk half zo groot als mijn arm – die met

koperen harnassen en kettingen bij elkaar worden gehouden. De lichtgevende insecten duiken omlaag en gaan dan weer omhoog, en schilderen penseelstreken van geel licht op de roodfluwelen muren. Ik kijk weer naar beneden en staar uit het raam. Ook daar zie ik vuurvliegkroonluchters die de duisternis verlichten en over het plafond van de tunnel draaien, elk als een glinsterend reuzenrad.

Ik onderdruk een geeuw. Ik ben uitgeput, maar te opgewonden om mijn ogen dicht te doen. Ik lijk mijn draai niet te kunnen vinden in de tijd en plaats. Gisteren nog zat ik aan een tafel in de zonovergoten binnenplaats van het psychiatrisch ziekenhuis en probeerde ik mijn vader ertoe te verleiden om een paddenstoel te eten die hem zou laten krimpen. Dat lijkt een eeuwigheid geleden, maar nog lang niet zo lang als dat ik mijn moeder heb geknuffeld... ruzie heb gemaakt met Morpheus... Jeb heb gekust. Ik mis mijn moeders geur, hoe ze ruikt nadat ze in de tuin heeft gewerkt – naar omgewoelde aarde en bloemen. Ik mis de manier waarop de juweeltjes van Morpheus' oogversiering in een regenboog van emoties flitsen als hij me uitdaagt, en ik mis de gefascineerde uitdrukking die Jeb altijd had als hij schilderde.

De kleinste dingen die ik ooit voor lief nam, zijn waardevolle schatten geworden.

Mijn maag knort. Mijn vader en ik hebben niet ontbeten en mijn lichaam vertelt me dat het lunchtijd is. Ik stop mijn hand in het schort dat over mijn stugge, met modder bedekte ziekenhuisjapon is geknoopt en draai de overgebleven paddenstoelen tussen mijn vingers. Ik heb zo'n honger dat ik even overweeg om er een te eten, maar ik doe het niet. De magie die ons klein genoeg maakte om op de rug van vlinders te reizen, zal ons weer groot maken als we hier klaar zijn. Ik moet ze bewaren.

In het raam zie ik mijn reflectie: blauwe japon, wit schort, verwaaid blond haar met een rode lok aan één kant.

Het eerste aardmannetje had gelijk. Ik zie er op en top uit als Alice.

De nachtmerrie-Alice.

Een Alice die knettergek werd en naar bloed hongerde.

Als ik Koningin Rood vind, zal ze me smeken om te stoppen bij haar hoofd gezwind.

Ik snuif spottend om het dwaze rijmpje, en word weer rustig als de tor zijn kruimeldief uitzet. Hij schuift zijn zwarte conducteurspet recht en hobbelt op twee van zijn zes takachtige poten naar me toe. De andere vier dienen als armen, waarmee hij zijn notitieboekje met klembord vasthoudt.

‘Nou?’ vraag ik, naar hem opkijkend.

‘Ik heb drie herinneringen gevonden. Van lang geleden, toen ze jong was en nog niet was getrouwd. Voordat ze,’ – hij kijkt om zich heen en dempt zijn stem tot een gefluister – ‘koningin was.’

‘Goed zo,’ antwoord ik. Ik wil opstaan, maar ga weer op mijn stoel zitten als hij me met een stekelige arm tegen mijn schouder duwt.

‘Eerst verwoest je de enige toegang tot Wonderland, waardoor ik gedoemd ben tot een soort oppas van stofmuizen en stinkende aardmannetjes. Nu wil je dat ik mijn leven in gevaar breng door je...’ – hij bekijkt de passagiers achter me onderzoekend en zijn gekruiste kaken trillen – ‘haar persoonlijke herinneringen, *privéherinneringen* te laten zien.’ Er klinkt een klakkend geluid tussen zijn gefluister door, als knippende vingers.

Met op elkaar geklemde kiezen werp ik hem een minachtende blik toe. ‘Sinds wanneer respecteren nederlingen iemands privacy? Dat is niet volgens jullie moraal. Sterker nog, over het algemeen weten jullie niet eens wat moraal inhoudt.’

‘Ik weet alles wat ik moet weten. Dat ze niet vergevingsgezind is, die ene.’ Om haar anoniem te houden vermijdt hij haar naam.

Ik volg zijn voorbeeld. ‘Ze komt nooit te weten dat je me haar herinneringen hebt laten zien.’

De conducteur slaat de pagina’s op zijn klembord om en krabbelt iets neer met zijn pen alsof hij tijd wil rekken. ‘Er is nog iets anders wat zorgelijk is,’ zegt hij, deze keer luider. ‘De herinneringen zijn verworpen.’

‘Wat betekent dat?’

‘Ze werd er niet toe gedwongen om ze te vergeten. Ze koos er zélf voor. Ze nam een vergeetdrankje.’

‘Nog beter,’ zeg ik. ‘Ze is om de een of andere reden bang voor ze. Dat komt mij juist goed uit.’

Het klikkende geluid wordt harder als zijn kaken weer beginnen te trillen. ‘In het beste geval zou je ze als wapen kunnen gebruiken. Verworpen herinneringen zijn besmet met vluchtige emotionele magie. Ze willen wraak nemen op degene die ze heeft gemaakt en ze heeft afgedankt. Maar je zou ze naar haar toe moeten brengen door ze sluimerend in je gedachten mee te nemen. Als halfbloed ben je niet sterk genoeg.’

Ik erger me eraan dat hij zo uit de hoogte doet. ‘Stervelingen hebben hun eigen manier om herinneringen in sluimertoestand te brengen. Ze schrijven ze op, zodat het verleden hun gedachten niet in beslag neemt. Het enige wat ik nodig heb is een dagboek.’

Hij houdt zijn pen vlak voor mijn neus. ‘Dat werkt niet met betoverde herinneringen, tenzij je dagboek uit betoverd papier bestaat om ze binnen te houden. Helaas heb ik nog nooit van zo’n magisch dagboek gehoord. Jij wel?’

Ik frons zwijgend naar hem.

‘Dat dacht ik al.’ De tapijttor tikt met de punt van de balpen tegen mijn neus.

Met een kreun gris ik de pen uit zijn hand en stop hem in mijn zak terwijl ik hem uitdaag die af te pakken.

‘Dwaze meid. Wanneer verworpen herinneringen zich in een geest nestelen, worden ze als oorwurmen: wat je ook doet, ze komen steeds weer terug tot het pijn gaat doen. In het beste geval zorgen ze ervoor dat je medelijden krijgt met je prooi, zodat je waardeloos voor ze bent. In het ergste geval word je tot waanzin gedreven. Ben je bereid om zoveel op het spel te zetten?’

Ik wrijf met mijn handen over mijn gebogen knieën en stop dan de stof

van mijn ziekenhuisjapon onder mijn heupen weg. Hoe angstaanjagend het ook is om me voor te stellen dat de vijandige herinneringen van iemand anders mijn geest opvreten, is het de enige manier om de zwakke plek van Rood te vinden en haar te kunnen verslaan.

‘Ik ben alles al kwijtgeraakt en ik ben ook al gek.’ Ik ontmoet de blik in zijn bolle ogen. ‘Zal ik het je laten zien?’

Meerdere oogleden knippen over zijn facetogen. Insecten horen geen oogleden of wimpers te hebben, maar dit is geen gewoon insect. Hij is een Spiegellandinsect, of een afgedankte, afhankelijk van of je Carrolls term kiest of die van de tapijttor zelf.

De tor werd door tuigelhout opgeslokt en bij de poort van Overalelders werd hij weggestuurd. Toen hij weer werd uitgespuugd kwam hij terug als een mutant. Dat is precies wat Jeb en Morpheus bijna is overkomen. Gelukkig werden ze geaccepteerd in Spiegelland, hoewel de gedachte dat ze daar alleen zijn me de stuipen op het lijf jaagt. Morpheus kan zijn magie daar niet gebruiken vanwege de ijzeren koepel en Jeb is een volbloed mens. Hoe kunnen ze overleven in een land van moorddadige verbannen nederlingen?

Een stille schreeuw van frustratie brandt in mijn longen.

Ik demp mijn stem zodat alleen de conducteur het kan horen. ‘Ik verzamelde vroeger insecten. Ik prikte ze op prikboarden. Ze zaten op al mijn muren geplakt. Ik overweeg het weer op te pakken. Misschien wil jij mijn eerste exemplaar zijn.’

De conducteur trekt een grimas of frons – dat is moeilijk te bepalen met zijn constant bewegende gelaatstrekken. Hij gebaart naar het gangpad. ‘Deze kant op, jongedame.’

We lopen naar de privékamers. Twee deuren verderop van die van mijn vader blijft de tor staan, hij kijkt over zijn schouder om te controleren of we niet gevolgd zijn en stopt een koperen naamplaatje in de houder: KONINGIN ROOD. Mijn vleugelknoppen tintelen en staan op het punt om mijn vleugels te bevrijden. Een mengeling van magie en woede

siddert vlak onder mijn huid. Klaar om aan te wenden als het moet.

De conducteur begint de deur te ontgrendelen en stopt ineens abrupt. ‘Ik ben ooit op een tuinfeest in haar paleis geweest.’ Hij fluistert weer. ‘Daar heb ik gezien hoe ze de huid van de vriend van die Stafmuis wilde... die haasknul.’

Ik huiver als ik me herinner dat ik de haas een jaar geleden voor het eerst zag op het theepartijtje, hoe hij binnenstebuiten leek te zijn gekeerd. ‘Maartse Haas-Haarloos? Heeft Rood hem geïlvd?’

De tor knikt zo hevig dat zijn pet bijna af valt. ‘Ze betrapte hem op het knabbelen aan de rozenblaadjes. Goed, ze waren geplant ter ere van haar overleden vader. Maar toch. Ze gebruikte een tuinschoffel om het te doen, alsof ze met een dunschiller... zijn huid wilde. Het bloed spoot alle kanten op, over de gasten heen. Het verpestte ieders nette witte pakken en alle madeliefjes. Ooit een konijn horen schreeuwen? Dat geluid vergeet je nooit meer.’

Ik bestudeer de knipperende oogleden van het insect. Hij verliest de moed. Ik leef met hem mee, ik heb zelf het geweld van Rood ondervonden. Ze heeft ooit mijn aderen gebruikt als marionettentouwjes – de ergste lichamelijke pijn van mijn leven. Ze heeft zelfs een afdruk achtergelaten op mijn hart... waar ik een drukkend gevoel aan over heb gehouden. De laatste tijd is het meer dan alleen drukkend. Sinds die noodlottige avond toen alles misging op het schoolbal, toen ik mijn waanzin omarmde, is de druk op mijn hart veranderd in een terugkerende pijn-scheut, alsof er iets vanbinnen langzaam uit elkaar rafelt.

Ik heb het niet aan mijn vader verteld. Ik was druk bezig met het oefenen van mijn magie en het uitstippelen van mijn plan. Mijn dierbaren hebben me nodig om deze strijd te winnen, om ditmaal voorgoed sterker te zijn dan Rood en haar te overwinnen.

De luxe om een afspraak bij de dokter te maken heb ik niet. En het zou toch niets uitmaken. Wat er ook mis met me is, het is veroorzaakt door magie. De magie van Róód. Mijn onderbuikgevoel vertelt het me. En ik

ga ervoor zorgen dat ze het herstelt voordat ik haar ellendige bestaan voor altijd beëindig.

Vastberadener dan ooit wil ik de sleutel die de conducteur vasthoudt van hem afpakken.

Hij stopt hem vlug onder zijn hoed en priegelt dan met het naamplaatje om het uit de houder te schuiven. 'Ik ben van gedachten veranderd,' zegt hij met klikkende kaken. 'Dat doet een insect nou eenmaal soms.'

'Nee.' Ik pak zijn takachtige arm vast. Het zou zo makkelijk zijn om die te breken. Een zekere opwinding overschaduwde mijn gedachten, me verleidend om meedogenloos te zijn, maar ik trek me terug en leg een hand op mijn borst om een plechtige gelofte te doen. 'Ik beloof op mijn levensmagie dat ik haar nooit zal vertellen dat je me haar herinneringen hebt laten zien.'

'Je kunt beter gaan zitten en op je vader wachten,' zegt de conducteur. Hij rommelt onder het tapijt dat zijn borstkas bedekt, haalt een zak pinda's tevoorschijn en geeft ze aan mij. 'Je moet wel honger hebben na je reis. Eet wat.'

'Ik doe niets tot ik haar herinneringen zie, tapijttor.' Ik laat de pinda's bij mijn voeten op de grond vallen en druk mijn rug tegen de deur, waardoor hij het naamplaatje niet kan pakken.

De tor maakt een boos gorgelend geluid. 'Het maakt niet uit of mijn lichaam van tapijt is gemaakt. Mijn geest werkt net zo goed als die van jou.'

'Dus niet. Je bent vergeten wat Morpheus je heeft verteld. Ik ben van koninklijke afkomst.'

'Ah, maar Morpheus is hier niet, of wel?'

Ik moet moeite doen om een weerwoord te bedenken, maar de herinnering aan waarom Morpheus er niet is, gaat als een koude rilling door me heen, waardoor mijn tong net zo onbeweeglijk wordt als een stuk bevroren rundvlees.

‘Je bent niets meer dan een koninklijke lastpak,’ valt de conducteur uit. ‘Weet je dat we onder een ijzeren brug staan? De magie van de nederling is hier beperkt. Daarom bewaren we de verloren herinneringen op deze plek, om ze veilig te houden. Je kunt me dus nergens toe dwingen. En ik laat me niet onder de voet lopen door Koningin Rood enkel en alleen voor een miserabele machteloze halfbloednietsnut.’

Een golf van trots gaat door me heen en ontdooit mijn tong. ‘Mischien moet je je meer zorgen maken over het feit dat je hier vastzit dan over geplet worden.’

Ik roep de kroonluchters van vuurvliegjes boven mijn hoofd aan en stel me ze voor als reusachtige metalen kwallen. De kettingen ratelen en bouten springen los van het plafond. De harnessen klikken open en bevrijden hun gevangen vuurvliegjes. Die zijn uitzinnig dat ze bevrijd zijn en de gloeiende insecten stuiteren en tollen door de coupé als een waanzinnige planetariumvoorstelling. De andere passagiers gillen en kruipen onder hun stoelen.

Krijgend probeert de conducteur weg te komen terwijl de kroonluchters door de lucht op ons afsteveneren – hun metalen tentakels stuwen ze voort, het is een sierlijke maar verontrustende vertoning. Ik buk me en de kettingen raken de tor, ze slaan zijn pet weg en duwen hem naar een muur. De bouten klikken op hun plek en vormen een gigantisch metalen web. Hij zit erin gevangen, zo hoog vastgepind dat zijn benen boven de grond bungelen.

De vuurvliegjes zweven om ons heen en verspreiden een zacht licht.

Met opeengeklemd kiezen vis ik de sleutel onder de gevallen pet van de conducteur vandaan, samen met de zak pinda’s. ‘Er is een nieuwe koningin in de stad.’ Ik kijk boos naar hem op. ‘En vanwege mijn menselijke helft heeft ijzer geen vat op mijn magie. Dus Rood kan me niets maken.’ Ik loop naar de deur van Koningin Rood.

‘Wacht,’ smeekt de tor. ‘Vergeef me mijn schaamteloosheid, Uwe Majesteit. U hebt een punt. Maar ik ben de conducteur. Ik moet de verloren

herinneringen beschermen tegen de afgewezenen. Laat me zakken, ik smeek u!’

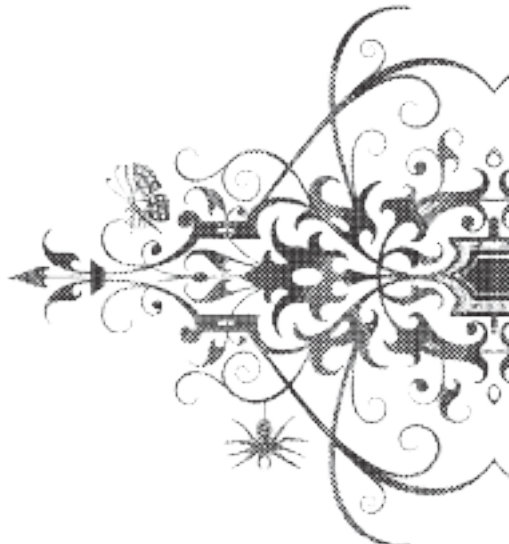
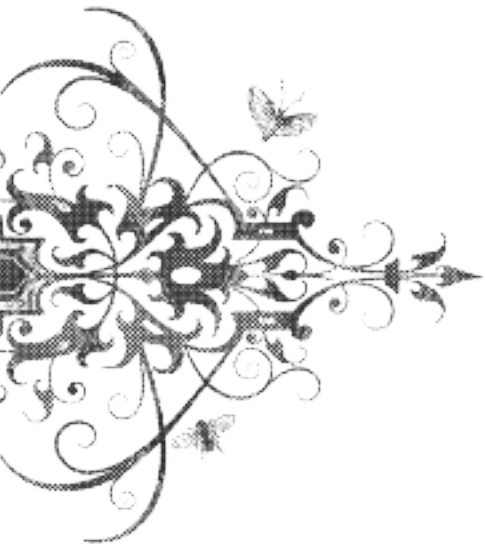
Ik draai me op mijn hielen om om naar de anderen te kijken. Ze gluren onder hun stoelen vandaan – met loerende ogen, hangende staarten, kroezend haar – niezend en bevend van angst.

De conducteur jammert als ik de zak pinda’s naar hem toe gooi. Die blijft haken in een van de kettingen vlak bij zijn linkerarmen.

‘Hij heeft lunchpauze,’ vertel ik de passagiers. ‘Iedereen die om welke reden dan ook zijn stoel verlaat, krijgt met mij te maken. Is dat duidelijk?’

De verworpenen antwoorden met een collectief knikje en gaan voorzichtig weer op hun plek zitten, wat me een gevoel van voldoening geeft.

Met een grijns steek ik de sleutel in het sleutelgat en open de deur naar het verleden van mijn vijand.

AFSTAMMING

Zodra ik de deur achter me dichttrek, wankelt mijn zelfvertrouwen.

De kamer is klein en heeft geen ramen. Een ivoorkleurig wandtapijt hangt boven een crèmekleurige chaise longue en ernaast een staande lamp, die een lichtgloed op de geblokte vloer werpt.

Een amandelgeur komt van de manestraalkoekjes, die altijd lijken te liggen wachten op een schaal. Hoewel ik best trek heb, kan ik ze niet eten. Alles is hier te pijnlijk vertrouwd.

In deze kamer omhelsde ik Jeb en mijn moeder, ik voelde hun liefde toen ze mij omhelsden. Mijn armen doen pijn van verlangen. Aan de muur ertegenover hangen roodfluwelen gordijnen, klaar om open te gaan en verborgen stukjes uit het verleden te onthullen. Ik heb het liefdesverhaal van mijn ouders in deze trein bekeken, en Jeb's herinneringen ook. Ik liep door hun geheugen en voelde hun emoties alsof ze van mijzelf waren.

Ik voelde de verandering van de emoties van mijn moeder toen ze de

robijnen kroon opgaf om mijn vader de kans op leven te geven... ik zag zelfs Morpheus toen hij haar hielp om mijn vader door de poort naar het mensenrijk te dragen, ondanks het feit dat het al zijn tot in de puntjes uitgedachte plannen in gevaar bracht. Ik ervoer Jeb's onbaatzuchtigheid en moed toen hij zijn toekomst de rug toekeerde om mij een kans op een toekomst te geven.

Er hebben zo veel offers tot dit moment geleid. Ik zou alles doen om de klok terug te draaien en alles recht te zetten. Maar de tijd is genadeloos.

'Tijd. In Wonderland heb je dat soort beperkingen niet. Laat dat in je voordeel werken. Verman je nu. We moeten ons voorbereiden op Rood.' Dat waren Morpheus' woorden op de avond van het schoolbal, slechts enkele uren voordat alles fout ging. De boodschap resoneert zo intens dat het lijkt alsof Morpheus in contact staat met mijn geest; maar dat is onmogelijk door de ijzeren koepel die ons scheidt. Toch is het logisch dat zijn inzicht door mijn ziel weerklinkt wanneer ik op het randje van onzekerheid balanceer, aangezien hij de hoeder van wijsheid is in Wonderland, de hoeder van alles wat waanzinnig en gedurfd is.

Jeb is als een anker; hij houdt me met beide benen op de grond waar het mijn menselijkheid en medeleven betreft. Maar Morpheus is als de wind; hij sleept me schoppend en schreeuwend naar de hoogste afgrond, duwt me van de rand af en kijkt me dan na als ik met mijn nederlingvleugels wegvlieg. Met Jeb aan mijn zijde is de wereld een canvas doek – smetteloos en uitnodigend; wanneer ik bij Morpheus ben, is het een losbandige speelplaats – verdorven en verslavend.

Ze bezitten ieder een andere kant van mijn dubbele hart. Samen overbruggen ze mijn nederlingwereld en mijn mensenwereld. Wat ik met die kennis moet doen, weet ik niet precies. En ik krijg misschien nooit de kans om het uit te zoeken, tenzij mijn vader met ongeschonden herinneringen uit zijn kamer komt.

Tranen prikken voor het eerst sinds weken in mijn ogen. Ik ben er goed in geworden mijn wanhoop te verbergen. Het was onderdeel van

mijn gekkenact in het psychiatrisch ziekenhuis: om verdoofd en onthecht over te komen. Maar dat is absoluut niet hoe ik me voel.

Ik weiger te huilen en steek mijn kin omhoog. Morpheus zou zeggen dat ik een koningin ben, en koninginnen huilen niet. En Jeb zou zeggen: ‘Je kunt dit, skatergirl.’ Ze hebben allebei gelijk.

Om de lamp te dimmen draai ik aan de knop aan de muur. De podiumgordijnen gaan open en er verschijnt een filmdoek. ‘Stel je haar gezicht voor terwijl je naar het lege doek staart,’ – ik herhaal de instructies van de conducteur van de vorige keer dat ik hier was – ‘en je zult haar verleden ervaren alsof het vandaag was.’

Het verbaast me hoe gemakkelijk het is om me het beeld van Rood voor de geest te halen van de schetsen uit het boek *Alice in Wonderland* van mijn moeder. Voordat kleine Alice in het konijnenhol viel, voordat de wereld van de koningin werd verwoest door een ontrouwe echtgenoot... voordat ze werd verraden door haar koning. Toen Rood nog maar een prinses was.

Het filmdoek licht op en als ik merk dat ik weer in het lichaam van Rood ben en alles vanuit haar gezichtspunt zie, val ik in duizend stukjes uiteen.

Ze is klein en jong, misschien tien jaar in mensenjaren. Hoewel kinderen in het nederlingenrijk anders zijn – wijzer en cynischer, met een gebrek aan onschuld en verbeeldingskracht. Haar adem klinkt zwoegend in haar longen terwijl ze een groep aardmannetjes opjaagt. Ze dragen een lijf, bedekt met rood fluweel. De aardmannetjes stoppen niet totdat ze binnen de poort van de begraafplaats zijn, veilig in de overdekte tuinen.

‘Wacht! Breng haar terug!’ schreeuwt Rood.

Ze struikelt bijna over haar jurk, maar fladdert met haar vleugels en komt los van de grond. Vlak voordat de poort dichtvalt landt ze erbuiten. Als ze daar in haar eentje staat, tuurt ze door de spijlen. Zuster Eén komt op een holletje uit het doolhof van hagen, haar acht glimmende spinnenpoten

schoppen de zoom van haar rok op. De menselijke romp van de tuinierster buigt zich over de moeder van Rood en lokt de geest uit haar lichaam. Kronkelend komt die omhoog uit het lijk, als een fluorescerende rank.

Zuster Eén wikkelt de geest om haar pols en stuurt de aardmannetjes weg met het lege lichaam.

‘Nee, je mag haar niet hebben!’ gilt Rood, er drukt zo’n zwaar gewicht op haar borst dat ademen pijn doet. De stank van rotte en verschroeide bladeren prikt in haar neusgaten. Ze is nog nooit zo dicht bij de zielentuin geweest, ze is opgegroeid met horrorverhalen over de bewakers en het terrein. Maar verhalen over schaarhanden en indringers die in bloedige flarden zijn achtergelaten hebben vandaag de dag geen invloed meer. Niet nu haar moeder voorgoed is verdwenen.

Zuster Eén staart aan de andere kant van de poort terug, met een frons op haar gezicht. ‘Dit is heilige grond, kind-koningin. Wat je ook denkt, het is dom en dwaas. Je hebt hier niet de macht die je in je koninkrijk hebt.’

Rood fronst. Haar hele lichaam straalt karmozijnrood terwijl ze zich concentreert op het haar van de spinnenvrouw. Lokken, zo glanzend en fijn als het gekrulde hout van potloodschaafsel, fladderen in een bries rond het gezicht van de tuinier, maar Roods magie heeft geen effect.

Ze bekijkt het hoge hek van boven naar beneden en de doorntakken die zich als een dak helemaal uitstrekken over de tuinen van de begraafplaats. Er is geen manier om door de verdediging heen te komen.

Zuster Eén grijnst hooghartig. ‘Het zou niet slim zijn om te zoeken naar een manier om binnen te komen, kleine prinses, tenzij je mijn zus persoonlijk wilt leren kennen. Ze beschikt over de gave om confetti te maken van tere kleine deugnieten zoals jij.’

Een rilling trekt door Roods ruggengraat naar de toppen van haar vleugels.

Met een laatste boze blik op Rood windt Zuster Eén de jammerende stralende geest om haar vingers. In een waas van zwierende rokken en spinnenpoten verdwijnt ze in de doolhof van hagen.

De koninklijke vader van Rood arriveert, zijn gezicht vuurrood van de poging om zijn dochter te vangen.

‘Wat is het voordeel van onsterfelijk zijn,’ vraagt Rood, haar neus tegen de poort gedrukt en koud van het metaal, ‘als we niet eeuwig samen kunnen zijn?’

‘Onsterfelijkheid betekent alleen maar dat je een bepaald punt bereikt en daarna niet ouder wordt... en je geest sterft nooit,’ antwoordt hij buiten adem. Hij knijpt zachtjes in haar schouder. ‘Maar het lichaam is kwetsbaar voor sommige dingen en kan achterblijven als slechts een leeg omhulsel.’

Roods armen en benen worden gevoelloos. Haar eigen lichaam voelt als een omhulsel. Leeg en broos, alsof het bij de eerste windvlaag weg kan waaien. Ze omklemt de tralies en houdt zichzelf stevig vast. ‘Maar waarom kunnen we haar niet in de grond begraven tussen de begonia’s en madeliefjes op de binnenplaats van ons paleis? Zoals de mensen doen? Als ze in de bloemen voortleeft, zouden we haar elke dag kunnen bezoeken.’

Haar vader fronst, alsof hij erover nadenkt. ‘Je weet dat onze geesten dromen nodig hebben om ze tevreden te stellen, om te voorkomen dat ze rusteloos worden... en te voorkomen dat ze levende lichamen in bezit nemen. Alleen de tweelingzusters kunnen zulke dingen vinden en verschaffen.’

‘Dromen.’ Rood snuift. ‘Op een dag zal ik onze soort van dromen voorzien, vader. Ze zullen overal in overvloed zijn, niet alleen op het kerkhof. Op een dag zal ik de geesten bevrijden, zodat ze in onze tuinen kunnen slapen, ’s nachts langs onze ramen kunnen strijken en overdag tegen onze voeten kunnen botsen. Ik zal verbeelding naar onze wereld brengen, zodat iedereen altijd bij degenen kan zijn die ze koesteren.’

Hij legt zijn hand om haar hoofd, een teder gebaar dat het gapende gat in haar borst bijna doet overlopen. ‘Dat zou je de meest geliefde koningin aller tijden maken, scharlaken rozenknopje. Maar tot die tijd moeten we ons aan de regels houden, net als iedereen. We mogen onze macht en status niet misbruiken of onze onderdanen in gevaar brengen. Hoeveel we ook van haar